

«Стільки в тебе очей...»

Симоненко Василь Андрійович

* * *

Стільки в тебе очей,
стільки рук і мозолів,
стільки крапель в Дніпрі
і у небі зірок.

Ти не падав од вітру,
з біди не безволів,
не насунув на душу
ганьби козирок.

Не шукав я до тебе
ні стежки, ні броду,
бо від тебе узбіччям
ніколи не брів —
я для тебе горів,
український народе,
тільки, мабуть,
не дуже яскраво
горів.

Тільки, мабуть, не міг,
як болід, спалахнути,
щоб осяяти думкою
твій небозвід,
щоб устать, ніби зірка,
сіянням окута
твоїх подвигів гордих
й незлічених бід.

Скромна праця моя —
то не пишна окраса,
але в тому, їй-богу,
не бачу біди —
щось у мене було
і від діда Тараса,
і від прадіда —
Сковороди.

Не шукаю до тебе
ні стежки, ні броду —
ти у грудях моїх,
у чолі і в руках.

Упаду я зорею,
мій вічний народе,
на трагічний і довгий
Чумацький твій шлях.

14.XII.1961

Джерело: *Симоненко В. А. У твоєму імені живу.* — К.: Веселка, 1994.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/symonenko_vasyl_andriiovych/stilky_v_tebe_ochei